החתולה האיומה

טחנת קמח קוזליקובסקה עמדה מעל ביצה עמוקה. היו בביצה דגים רבים, ודג זה אוכל מצוין! ובאותה ביצה חי גם וודיאן - רוח המים. וזה דבר רגיל באזור, וודיאן כמו וודיאן. אלא שמדי בוקר עם שחר הוא בא לטחנה. נמאס לו לאכול דגים חיים. רצה לבשל אותם.
הוא דפק בדלת והעיר את הטוחן.
"בוקר טוב הטוחן!"
הטוחן היה רוצה עוד לישון, אלא שעם וודיאן מוטב לא להתווכח.
"בוקר טוב, אורח. ברוך הבא!"
"אז אולי אלך למטבח שלך לבשל לי דגים."

"בבקשה, בשל כל היום!"
והנה מה שקרה פעם.
בימי עברו הלכו מובילי דובים

מרקדים בארץ. עברו מיריד ליריד.
הדוב רקד על רגליו האחוריות,
עשה תעלולים שונים, שעשע את

העם. ולמוביל הייתה רק עבודה אחת - לאסוף כסף לכובע.
ופעם בה מוביל כזה עם דוב וביקש ללון בטחנה.
למה לא? ברוך הבא.
את הדוב סגרו במטבח והמוביל עם הטוחן ישבו, בילו ושוחחו עד חצות.
לקראת הבוקר נרדמו שניהם כל כך חזק שלא שמעו כשהגיע וודיאן.
הוא בא למטבח, הדליק אש תחת הכיריים והתחיל לבשל. הביא הרבה דגים - שני קרפיונים גדולים, שלושה זאבי מים, אמנון וכסיף. ריח טוב התפשט בכל המטבח. הדוב, ששכב בפינה התעורר, התחיל לרחרח..

וודיאן התחיל לאכול והדוב כבר ליד התנור. שם את כפו לסיר והוציא את הקרפיון הגדול ביותר.
"תסתלק, יצור מקולל!" קרא וודיאן.
והדוב כבר אכל את הקרפיון ושם את כפו שוב לתוך הסיר.
"כך אשאר ללא דגים בכלל" חשב וודיאן "לא בשבילו דגתי."
והכה לדוב בראש בתרווד.
הדוב התרגז. תפס את וודיאן בכפותיו, לוחץ, מועך, שובר ונוהם בקול. וודיאן רק גונח ומילל. הקימו רעש כזה שהטוחן והמוביל של הדוב התעוררו ורצו למטבח.
במאמץ גדול משך המוביל את הדוב שלו מוודיאן.

וודיאן קפץ לביצה ושלושה חדשים לא הופיע אצל הטוחן.
ופעם לקראת בוקר מישהו דופק בדלת, אבל בשקט, בזהירות.
הטוחן הציץ והנה וודיאן.
"אמור ידידי" שואל וודיאן בלחש "החתולה האיומה חיה עוד אצלך?"
"בוודאי" התחיל להתבדח הטוחן "חיה כאן! ארבע חתלתולים המליטה. הם רודפים אחרי העכברים"
"אז שלום לך, בעל הבית!" וודיאן חזר למים.
מאותו היום איש לא ראה אותו יותר בטחנה קוזליקובסקה.

כנראה עבר למקום אחר. אבל הנה צרה! לא נשארו דגים בביצה הזו.
וודיאן הוביל אותם אחריו.
הטוחן לא פעם גירד את עורפו - עם וודיאן היו לו צרות אבל בלעדיו רק יותר גרוע.